

# ARTEMIS FOWL

WSOY

TEHTÄVÄ POHJOISESSA



EOIN COLFER

*Eoin Colferin teoksia:*

ARTEMIS FOWL

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI

ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT

ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO

ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA

ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI

ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI

ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WARP: MESTARIN KOSTO

TOIVOMUSLISTA

SUPERNATURALISTI

ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU

SIIPIMIES

VIELÄ YKSI JUTTU...

HIUSKARVAN VARASSA

LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ

LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA

LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

TOHTORI ANNA-LIISA

*Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:*

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

ΕΘΙΠ COLFER  
ARTEMIS  
FOWL  
TEHTÄVÄ POHJOISESSA

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö  
Helsinki

Teoksen suomentamista on tukenut  
irlantilaisen kirjallisuuden käännösrahasto  
(ILE, Dublin, Irlanti)

[www.irelandliterature.com](http://www.irelandliterature.com)  
[info@irelandliterature.com](mailto:info@irelandliterature.com)

Englanninkielinen alkuteos  
ARTEMIS FOWL: THE ARCTIC INCIDENT

Copyright © Eoin Colfer, 2002  
Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2002, 2016

Text illustrations © Tony Fleetwood

ISBN 978-951-0-41908-3

Painettu EU:ssa

*Bettylle*

# SISÄLLYSLUETTELO

Artemis Fowl: Psykologinen arvio	9
<b>Esinäytös</b>	13
1. Perhesiteitä	18
2. Ajelulla alamaailmassa	25
3. Matka maan uumeniin	52
4. Suoraa puhetta	73
5. Isin tyttö	83
6. Valokuvan paikka	90
7. Pisteestä pisteeseen	113
8. Saattue lähes Murmanskiin	126
9. Turvattomana Turvassa	153
10. Vaaraa ja vastusta	175
11. Kaasua, komisario Short	195
12. Kotona taas	224
13. Kuilun partaalla	239
14. Isän päivä	276
<b>Epilogi tai pari</b>	290

# ARTEMIS FOWL:

## **Psykologinen arvio**

### **Katkelma osasta *Teini-ikä***

Kolmentoista vuoden iässä tutkimuksemme kohde, Artemis Fowl, alkoi vaikuttaa älykkäämmältä kuin yksikään ihminen sitten Wolfgang Amadeus Mozartin. Artemis oli päihittänyt shakin Euroopan mestarin Evan Kashoggin verkkoturnauksessa, saanut patentin lähemmäs kolmellekymmenelle keksinnölle ja voittanut Dublinin uuden oopperatalon arkkitehtikilpailun. Hän oli myös kirjoittanut tietokoneohjelman, joka oli siirtänyt miljoonia dollareita sveitsiläisten pankkien tileiltä hänen omalle tililleen, väärentänyt toistakymmentä impressionistista maalausta ja huijannut keijukansalta huomattavan määrän kultaa.

Kysymys kuuluu: miksi? Mikä ajoi Artemiksen rikollisiin hankkeisiin? Kaikki johtui hänen isästään.

Artemis Fowl vanhempi oli johtanut valtavaa rikollisjärjestöä, jonka lonkerot olivat ulottuneet Dublinin

satamasta Tokion sivukaduille, mutta hänellä oli ollut vakaa aikomus ryhtyä rehelliseksi liikemieheksi. Hän oli ostanut rahtilaivan, lastannut siihen 250 000 tölkkiä kolajuomaa ja lähtenyt laivallaan matkaan kohti Murmanskia. Hän oli tehnyt Pohjois-Venäjällä kaupat, jotka lupailivat kelpo tuottoa monen kymmenen vuoden ajaksi.

Ikävä kyllä Venäjän mafia ei halunnut päästää irlantilaisista suurliikemiestä sotkemaan markkinoitaan, joten se upotti *Fowl Starin* Kuolanvuonoon. Artemis Fowl I julistettiin kadonneeksi ja hänen oletettiin kuolleen.

Artemis nuoremmasta tuli suvun päämies, mutta suvun rahat olivat vähissä. Tilanteen korjaamiseksi Artemis antautui rikolliselle uralle, jonka varrella onnistui kahdessa vuodessa hankkimaan yli viisitoista miljoonaa puntaa.

Suurimman osan valtavista tuloistaan Artemis käytti Venäjälle suuntautuneiden pelastusretkien rahoittamiseen. Hän ei suostunut uskomaan isänsä kuolemaan, vaikka se näytti päivä päivältä yhä todennäköisemmältä.

Artemis ei viihtynyt muiden nuorten seurassa eikä etenäkään koulussa. Hän suunnitteli mieluummin seuraavaa rikostaan.

Ja kun hän kolmetoistavuotiaana joutui mukaan hii-sien kapinaan, kokemus oli hänelle traumaattinen, pelottava ja vaarallinen, mutta se lienee siitä huolimatta



ollut parasta, mitä hänelle saattoi siinä tilanteessa satua. Ainakin hän sai raitista ilmaa ja tapasi uusia, mielenkiintoisia tuttavuuksia.

Ikävä kyllä useimmat heistä yrittivät tappaa hänet.

Raportin laatinut: Tohtori J. Argon, Psyk.V., HAL:in poliisikoulun arkistoa varten

# ESINÄYTÖS

MURMANSK, KUOLAN NIEMIMAA, KAKSI VUOTTA SITTEEN

**MOLEMMAT** venäläiset seisoivat aivan liekehtivän tynnyrin vieressä, mutta arktinen pakkaneen työntyi silti luihin ja ytimiin. Kuolanvuono ja Murmansk eivät olleet kovin mukavia paikkoja syyskuun jälkeen. Murmanskissa jääkarhuillakin oli kaulaliinat. Missään ei ollut sen kylmempää, paitsi ehkä Norilskissa.

Miehet olivat mafian gorilloja, ja he olivat tottuneet viettämään iltansa varastetuissa BMW:issä. Heistä suurempi, Mihail Vasykin, nosti turkkinsa hihaa ja katsoi ranta-Roloxiaan.

»Tämä voi vetää jäähän», hän sanoi ja kopautti sukelta-jankellon lasia. »Sitten tällä ei tee enää mitään.»

»Älä valita», hänen toverinsa Kamar sanoi. »On sinun syytäsi että me palelemme täällä pakkasessa.»

Vasykin lopetti koputtelun. »Jaa mitä?»

»Meillä oli yksinkertaiset ohjeet: upottakaa *Fowl Star*. Sinun ei olisi tarvinnut muuta kuin räjäyttää lastiruuma. Se oli iso laiva. Reikä lastiruumaan ja sillä selvä. Mutta ei,

suuri Vasykin osui perään. Eikä hänellä ollut edes toista ohjusta mukana. Ja sen takia meidän on nyt etsittävä haaksirikkoisia.»

»Mutta upposihan se.»

Kamar kohautti olkapäitään. »Upposi joo. Niin hitaasti, että matkustajilla oli hyvin aikaa löytää kelluntavälineitä. Vasykin, kuuluisa tarkka-ampuja! Isoäitinikin osaisi ampua paremmin.»

Ljubkin, karhumainen jakuutti ja sataman mafiapomo, löntysti heidän luokseen ennen kuin riita yltyi käsikähmäksi.

»Miten menee?» hän kysyi.

Vasykin sylkäisi laiturilta mereen. »No miltä näyttää? Löytyikö mitään?»

»Kuolleita kaloja ja rikkinäisiä laatikoita», Ljubkin vastasi. Hän ojensi molemmille höyryävän mukin. »Ei mitään mikä olisi hengissä. Siitä on jo kahdeksan tuntia. Minulla on hyviä miehiä haravoimassa rantoja Vihreälle niemelle asti.»

Kamar siemaisi aimo kulauksen, mutta sylkäisi juoman inhoten suustaan. »Mitä tämä on? Tervaa vai?»

Ljubkin nauroi. »Kuumaa kolaa. *Fowl Starista*. Sitä tulee rantaan laatikkokaupalla. Kuolanvuonosta tulikin tänä iltana Kolavuono.»

»Pidä varasi», Vasykin sanoi ja kaatoi litkun lumihankeen. »Tämä kammottava ilma alkaa käydä hermoille. Ja puujalkavitsit vielä enemmän. Kamarissa on ihan tarpeeksi kestämistä.»

»Mutta ei enää kauan», Kamar mutisi. »Yksi kierros vielä ja sitten lähdetään. Kukaan ei pysy hengissä näissä vessissä kahdeksaa tuntia.»

Vasykin ojensi tyhjää mukiaan. »Olisiko jotain väkevämpää? Vaikka vodkapaukku lämmikkeeksi? Tiedän että sinulla on aina pullo jemmassa.»

Ljubkin sujautti kätensä povitaskuun, mutta jähmettyi paikoilleen kun radiopuhelin alkoi rätistä. Kolme lyhyttä kohahdusta.

»Kolme kohinaa. Se on merkki.»

»Mistä?»

Ljubkin lähti harppomaan laituria pitkin ja huusi olkansa yli: »Kolme kohinaa radiolla. Se tarkoittaa että koirat ovat löytäneet jotain.»

Löydetty mies ei ollut venäläinen. Sen näki jo vaatteista. Koko vaatekerta design-puvusta nahkaiseen päällystakkiin oli selvästi ostettu Länsi-Euroopasta, ellei peräti Amerikasta. Vaatteet oli tehty mittatilaustyönä parhaista mahdollisista kankaista.

Vaikka miehen asusteet olivat selvinneet vähillä vaurioilla, hänelle itselleen oli käynyt huonommin. Paljaita käsiä ja jalkateriä kirjoivat paleltumat. Toinen jalka riippui oudon veltona polven alapuolelta ja kasvot olivat kamottavien palovammojen peitossa.

Etsintäpartio oli löytänyt hänet rotkosta kolmen kilometrin päästä etelään ja tuonut hänet satamaan pressusta improvisoiduilla paareilla. Miehet kerääntyivät saaliinsa

ympärille. He tömistelivät jalkojaan pitääkseen kylmän loitolla. Vasykin työntyi joukon läpi ja polvistui miehen ääreen tutkimaan tätä tarkemmin.

»Jalka on mennyttä», hän huomautti. »Ja pari sormea. Eikä naamakaan näytä kauhean hyvältä.»

»Kiitos, tohtori Mihail», Kamar vastasi nuivasti. »Onko hänellä henkilöpapereita?»

Vasykin teki miehelle näppärän ruumiintarkastuksen. Lompakko ja kello.

»Ei. Kumma juttu. Kyllä näin rikkaalla miehellä pitäisi olla paperit mukana.»

Kamar nyökkäsi. »Niin pitäisi.» Hän kääntyi muiden miesten puoleen. »Kymmenen sekuntia ja sitten käy huonosti. Rahat saatte pitää. Muut tavarat tänne.»

Merimiehet miettivät. Kamar ei ollut kovin iso. Hän oli kuitenkin mafian miehiä, Venäjän järjestäytyneen rikollisuuden palkkalistoilla.

Miesjoukon yli lensi nahkalompakko, joka putosi pressulle. Perässä seurasi Cartierin kronografi. Kultaa ja timanttikoristeet. Viiden vuoden palkka tavalliselle venäläiselle.

»Järkevästi tehty», Kamar sanoi kerätessään aarteet talteen.

»No?» Vasykin kysyi. »Pidämmekö me hänet?»

Kamar otti Platina-Visan glaseenahkalompakosta ja tarkisti sen nimitiedot.

»Pidämme varmasti», hän sanoi ja avasi matkapuhelimensa. »Pidämme ja panemme huopia päälle. Se vielä

puuttuisi että hän saisi keuhkokuumeen. Tälle miehelle ei saa tapahtua mitään. Hänen avullaan meistä tulee rikkaita.»

Kamar alkoi innostua. Ei lainkaan hänen tapaistaan.

Vasykin kompuroi pystyyn. »Kenelle sinä soitat? Kuka tämä on?»

Kamar painoi pikavalintaa. »Britvalle tietysti.»

Vasykin kalpeni. Pomolle soittaminen oli vaarallista. Se joka toi Britvalle huonoja uutisia sai varoa nahkaansa. »Kai tämä on hyvä uutinen? Kai sinä soitat ja kerrot hyvästä uutisesta?»

Kamar heitti Visan toverilleen. »Katso itse.»

Vasykin tutki korttia hetken. »En osaa *anglijskia*. Mitä tässä lukee? Mikä nimi?»

Kamar kertoi. Mihailin kasvoille nousi hitaasti hymy. »Soita vain», hän sanoi.

# I PERHESITEITÄ

**AVIOMIEHEN** menettäminen oli suistanut Angeline Fowlin mielenhäiriöön. Hän oli sulkeutunut huoneeseensa eikä ollut enää suostunut tulemaan ulos. Omaan maailmaansa vetäytyneenä hän oli etsinyt turvaa muistoistaan, joista oli tullut hänelle todellisuutta tärkeämpiä. Hän ei olisi välttämättä toipunut järkytyksestään koskaan, ellei hänen poikansa, Artemis II, olisi tehnyt kauppoja menninkäispoliisi Holly Shortin kanssa: Angeline Fowl oli saanut järkensä valon takaisin ja Artemis oli palauttanut puolet lunnasrahoista, jotka oli saanut keijujen poliisivoimilta vastineeksi Hollyn vapauttamisesta. Kun äiti oli tointunut entiselleen, Artemis nuorempi oli suunnannut kaiken tarmonsa isänsä löytämiseen ja investoinut suuren osan suvun omaisuudesta Venäjälle suuntautuneisiin pelastusretkiin, tiedustelutoimintaan ja Internet-hakuyhtiöihin.

Artemis nuoremmassa Fowlin suvun viekkaus ja oveisuus olivat puhjenneet uuteen kukkaan. Äidin toipuminen ennalleen, rehelliseksi ja kauniiksi naiseksi, oli kuitenkin suuresti vaikeuttanut Artemiksen nerokkaiden suunnitel-



mien täytäntöönpanoa. Suunnitelmien, jotka olivat yhä tärkeämpiä isän etsintöjen rahoittamiseksi.

Koska Angeline oli huolissaan kolmetoistavuotiaan poikansa pakkomielteestä ja taannoisten koettelemusten vaikutuksesta tämän henkiseen hyvinvointiin, hän passitti poikansa koulupsykiatrin puheille.

Häntä kävi väkisinkin sääliksi. Psykiatria siis...

**ST. BARTLEBYN KOULU NUORILLE HERRASMIEHILLE,  
WICKLOWN KREIVIKUNTA, IRLANTI, PUKYHETKI**

Tohtori Po otti paremman asennon nojatuolissaan ja silmäili muistikirjaa, joka hänellä oli edessään.

»No niin, nuoriherra Fowl, mitä jos juteltaisiin vähän?»

Artemis huokaisi syvään ja sukki mustia hiuksiaan sivuun leveältä, kalpealta otsaltaan. Milloin ne uskoisivat, että hänen sielunsa syvyyksiä ei yksikään puoskari kyennyt luotaamaan. Hän oli lukenut isomman kasan psykiatrian kirjoja kuin mies jonka vastaanotolle hänet oli lähetetty. Hän oli jopa saanut julkaistua artikkelin *The Psychologists' Journalissa* salanimellä tohtori F. Roy DiLeine Lipsach-Duz.

»Sopiihan se. Puhuttaisiinko vaikka tuosta tuolista? Se taitaa olla Viktorian ajalta.»

Po hieraisi hellästi nahkaista käsinojaa. »Niin on. Eräänlainen sukukalleus itse asiassa. Isoisäni osti sen Sotheby'sin huutokaupasta. Ilmeisesti se on joskus kuulunut kuningattaren palatsin kalustukseen. Hänen lempi-





tuolinsa kuulemma.»

Kireä hymy venytti Artemiksen huulia arviolta senttimetrin verran. »Ihanko totta. Yleensä palatsiin ei kylläkään hyväksytä väärennöksiä.»

Kulunut nahka venyi Pon sormien puristuksessa. »Vai väärennöksiä? Herra Fowl, voin vakuuttaa, että tämä tuoli on aito.»

Artemis kumartui katsomaan tarkemmin. »Hyvää työtä kieltämättä. Mutta katsokaapa tätä.» Pon katse seurasi hänen sormiaan. »Nuo nupinaulat tuossa. Näettekö kannan ristikuvion? Koneella tehtyjä. Aikaisintaan 1920-luvulta. Isoisäänne vedettiin nenästä. Mutta mitäpä siitä? Tuoli mikä tuoli. Eihän maallinen omaisuus oikeastaan ole tärkeintä.»

Po teki kiivaasti muistiinpanoja kätkeäkseen pettymyksensä. »Oikein nokkelaa, Artemis. Ihan niin kuin tiedoisasi sanotaan. Pelaillet pikku pelejäsi. No niin, mitä jos puhuttaisiin taas sinusta?»

Artemis Fowl II suoristi housunprässejään.

»Tässä taitaa nyt olla ongelma.»

»Niinkö? Ja mikähän se mahtaa olla?»

»Se että tiedän ennalta oikeat vastaukset kaikkiin kysymyksiin joita te voitte minulle esittää.»

Tohtori Po kirjoitti pitkän tovin muistilehtiönsä. »Meillä on tosiaan ongelma. Mutta ei sellainen ongelma kuin sinä luulet.»

Artemista hymyilytti. Psykiatri turvautuisi jälleen keran johonkin ennalta-arvattavaan teoriaan. Mikähän per-



soonallisuuden häiriö hänellä tänään olisi? Sivupersoonakenties, vai olisiko hän sittenkin patologinen valehtelija?

»Ongelma on siinä, että sinä et kunnioita ketään niin paljon, että voisit pitää häntä itsesi arvoisena.»

Väite tuli täytenä yllätyksenä. Tohtori Po oli fiksumpi kuin edeltäjänsä. »Naurettavaa. Kunnioitan suuresti monia ihmisiä.»

Po ei kohottanut katsettaan muistikirjastaan. »Ihanko totta? Kuten esimerkiksi ketä?»

Artemis mietti hetken. »Albert Einsteinia. Hänen teorianensa pitivät yleensä paikkansa. Ja Arkimedestä, antiikin Kreikan suurta matemaatikkoa.»

»Entä ihmisiä jotka oikeasti tunnet?»

Artemis mietti päänsä puhki. Ketään ei tullut mieleen.

»Mitä? Eikö ketään?»

Artemis kohautti olkapäitään. »En keksi. Sanokaa te kun tunnutte tietävän kaiken niin tavattoman hyvin.»

Po avasi uuden ikkunan sylimikronsa näytölle. »Tavattonta. Aina kun vilkaisen tätä...»

»Arvatenkin elämäkertaan?»

»Juuri niin. Se selittää paljon.»

»Kuten esimerkiksi?» Artemis ei voinut olla kysymättä. Tohtori Po painoi tulostusnappia.

»Ensinnäkin kumppanisi Butler. Henkivartija, jos olen oikein ymmärtänyt. Ei kovin sopivaa seuraa kasvuiässä olevalle pojalle. Toiseksi äitisi. Ihastuttava nainen jos minulta kysytään, mutta valitettavasti hän ei pysty lainkaan valvomaan puuhiasi. Ja kolmanneksi isäsi. Tämän mukaan



hänestä ei ollut esikuvaksi edes silloin kun hän oli vielä elossa.»

Huomautus teki kipeää, mutta Artemis ei aikonut paljastaa tohtorille, kuinka paljon se sattui. »Sitten tietonne ovat väärinä», hän sanoi. »Isäni on elossa. Hän on ehkä kadonnut, mutta hengissä.»

Po katsoi taas papereitaan. »Ihanko totta? Minun ymmärtääkseni hän on ollut kateissa jo kaksi vuotta. Hänet on jopa julistettu kuolleeksi.»

Artemiksen äänessä ei kuulunut tunteen häivää, mutta hänen sydämensä hakkasi. »En välitä siitä mitä tuomiois-tuin tai Punainen Risti sanoo. Hän on elossa ja minä löydän hänet.»

Po teki taas merkinnän muistikirjaansa.

»Mutta entä sitten vaikka isäsi palaisi?» hän kysyi. »Seuraatko hänen jalanjäljissään? Tuleeko sinustakin rikollinen niin kuin hänestä? Tai ehkäpä sinusta on tullut jo.»

»Isäni ei ollut rikollinen», Artemis huomautti kireästi. »Hän oli siirtämässä suvun varoja laillisiin hankkeisiin. Murmanskin kaupassa ei ollut mitään hämää.»

»Välittelet kysymystä», Po huomautti.

Artemis oli kuitenkin saanut kysymyksistä tarpeekseen. Oli aika aloittaa taas pikku peli. »Voi miksi, herra tohtori?» Artemis kysyi järkyttyneenä. »Tämä on hyvin herkkä aihe. Minä saatan olla vaikka kuinka masentunut. Ette te voi tietää sitä.»

»En voikaan», Po myönsi. Hänestä tuntui, että läpimurto oli lähellä. »Oletko siis masentunut?»



Artemis kätki kasvot käsiinsä. »Kaikki johtuu äidistäni.»

»Millä tavalla?» tohtori Po hoputti niin tynesti kuin suinkin pystyi. Artemis oli lukuvuoden aikana karkottanut St. Bartlebystä jo puolen tusinaa psykiatria. Totta puhuen Po oli ollut itsekin sillä hilkulla että ei lähtenyt pakkaamaan laukkujaan. Mutta nyt...

»Äiti... Äiti sanoi että...»

Po nojautui eteenpäin tekoviktoriaanisessa tuolissaan. »Niin, mitä äitisi sanoi?»

»Äiti sanoi että minun täytyy käydä tässä naurettavassa terapiassa, vaikka koulupsykiatrit ovat pelkkiä hyväntahtoisia hölmöjä, joilla sattuu olemaan alan tutkinto.»

Po huokaisi. »Hyvä on. Tee niin kuin tahdot, mutta muista, että et saa koskaan rauhaa, jos jatkuvasti vain paikoilet ongelmiasi.»

Matkapuhelimen värinä pelasti Artemiksen laajemmilta analyyseiltä. Puhelu tuli sekoitettua linjaa pitkin. Numeron tiesi vain yksi ihminen. Artemis onki pikkuruisen puhelimen taskustaan ja napsautti sen auki. »Mitä?»

Kaiuttimesta kuului Butlerin ääni. »Minä täällä.»

»Niin tietysti. Minulla on yksi juttu kesken.»

»Saimme viestin.»

»Niinkö? Mistä?»

»En tiedä tarkkaan. Mutta se koskee *Fowl Staria*.»

Värähdys kiiri pitkin Artemiksen selkärankaan. »Missä sinä olet?»

»Pääportilla.»



»Hyvä. Tulen heti.»

Tohtori Po otti silmälasit päästään. »Nuori mies, istunto ei ole vielä päättynyt. Olemme edistyneet tänään, vaikka et suostukaan sitä myöntämään. Jos lähdet nyt, minun on pakko ilmoittaa käytöksestäsi rehtorille.»

Varoitus kaikui kuuroille korville. Artemis oli jo poissa. Tuttu sähköinen värinä kihelmöi hänen ihollaan. Jotain oli alullaan. Hän tiesi sen.



# MAAILMAN PVORIP, TERÄVÄPÄISIP JA VAARALLISIP RIKOLLISPERO ÍSKEE JÄLLEEN.

Hiidet ovat hankkineet energianlähteekseen ihmisten keksimiä, mutta maan alla kiellettyjä kapistuksia. Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnan HALin komisario Holly Short on aiempien tapahtumien valossa varma, että 13-vuotias suurrikollinen Artemis Fowl on salakuljetuksen takana. Hänet on viipymättä kaapattava kuulusteluihin. Hollyn aikeista tietämätön Artemis on sillä välin saanut röyhkeän lunnasvaatimuksen, jonka mukaan hänen kauan kadoksissa ollutta isäänsä pidetään vankina kaukana kylmässä pohjoisessa. Ratkaistakseen jäätävän haasteen Artemis aikoo hankkia yllättävän liittolaisen...

*ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA* on irlantilaisen Eoin Colferin fantasiaa ja teknologiaa nerokkaasti yhdistävän maailmanmenestys-sarjan toinen osa.

*"Vauhdikas, hauska ja erittäin jännittävä."*

DAILY MAIL

#kirja

WWW.KIRJA.FI



9 789510 419083

N84.2

ISBN 978-951-0-41908-3



From ARTEMIS FOWL, THE ARCTIC INCIDENT by Eoin Colfer. Jacket illustration © 2009 by Owen Richardson.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books. All rights reserved.